

Slovo na první neděli po Velikonocích - 19.dubna 2020: Pokoj pro zavřené pokoje (Jan 20, 19)

Milé sestry, milí bratři, dnes je 1. neděle po Velikonocích, 19. dubna roku 2020.

Vítám vás u dnešního slova a zdravím Vás apoštolským pozdravem:
Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Amen

Na úvod se ztišme k modlitbě:

Dobrý Bože, náš Otče, děkujeme Ti, že jsi se o Velikonocích zjevil jako ten, kdo křísí mrtvé, jak ten, jehož slitování přesahuje i hranice smrti, jak ten, jehož společenství s lidmi nemůže zlomit žádná moc.

Děkujeme Ti, že svou moc nad smrtí jsi zjevil právě na příteli hříšníků, pomocníku nemocných a zachránci ztracených a opuštěných, děkujeme Ti, že jsi svou moc zjevil v našem Pánu Ježíši Kristu.

Děkujeme Ti za to, že s ním už nikdy nejsme sami, v žádném svém smutku, v žádné své bolesti, v žádné nemoci ani zkoušce.

Děkujeme Ti za to, že v Ježíši Kristu nejsme osamoceni ani v hodině své smrti. A děkujeme za tu dobrou velikonoční zprávu, že za temným údolím není nicota, ale nové velké shledání.

Proto s křesťany všech věků vyznáváme, že Kristus trpěl i za nás.

Poslední nepřítel, smrt, je přemožena. Kristus zvítězil. Haleluja. Amen

Čtení na dnešní neděli jsme vybral z vybral z 20. kapitoly Janova evangelia (J 20, 19): ***Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“***

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,

O Velikonoční neděli, večer, poté co slyšeli tu úžasnou novinu, že Ježíš žije, sedí jeho učedníci ve strachu za zavřenými dveřmi ... Nevím jak vás, ale mě tato zpráva vždycky překvapovala a zarážela. Jak to, že měli strach? Copak neslyšeli tu radostnou zvěst, že jejich Pán vstal z mrtvých? Cožpak neví, že každý, kdo té dobré zprávě věří, se už nemusí ničeho bát? Cožpak neví, že ani *smrt již nemá práva* a

vzkříšený Ježíš je jediný vítěz a král? Cožpak nemají po ruce nějaký starý či nový zpěvník, aby si to mohli alespoň zazpívat?

Události posledních týdnů nás však nejspíš vedou k většímu porozumění těmto prvním Ježíšovým učedníkům ... Vždyť také my jsme slyšeli velikonoční evangelium - proniklo k nám, díky moderních komunikačním prostředkům, i skrze zavřené dveře naší karantény. A přece máme stejný strach, jako jsme měli i předtím a stejně trávíme svůj čas za zavřenými dveřmi svých domovů ...

Ne že bychom té velikonoční novině nevěřili ... Ale ani to, že Kristus z mrtvých vstal nás nezbavuje nutností žít své životy. Životy plné také všedních osobních starostí a bolestí, k nimž se navíc nyní přidávají i ty nevšední a globální - jež nás ovšem v těchto dnech také citelně i osobně zasahují...

Snad by bylo namístě nyní - po Velikonocích - vyběhnout ze zavřených domů, strhnout ze svých úst roušku šitou strachem a radostně volat: „*Lidi, nebojte se, Ježíš žije - a nám nic už nehrozí ...*“ Jenže tak to přece nefunguje!

Snad může naší víru poněkud uklidnit, že *tak* - to nefungovalo nikdy. Ani ten první večer o první velikonoční neděli. I tehdy totiž Ježíšovi učedníci seděli za zavřenými dveřmi ustrašení, protože možnost, že je venku chytí a ukřižují, byla stejná v neděli jako v pátek. A podobně

my, když vyjdeme ven, můžeme něco chytit - po svátcích, úplně stejně jako před nimi ...

Když tam tak seděli ve strachu za zavřenými dveřmi, ***přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj Vám.“***

To je přece úžasná zpráva! Vlastně pokračování a důsledek té jediné radostné velikonoční zvěsti. Nejenom, že Ježíš žije, ale je tady, je mezi námi.

Ano, přichází i mezi nás. A nezastaví ho ani zavřené dveře! Nezastaví ho žádné závory, petlice, zámky, zátarasy, ani policejní pásky.

Přichází skrze zavřené dveře našich domů, přichází skrze zavřené dveře našich kostelů, přichází skrze zavřené dveře i na uzavřené oddělení nemocnic a domovů pro seniory... Je tam. Se svým pokojem, právě v místech kde se jiného pokoje nedostává...

Je tady. Je s námi ve všem, co právě prožíváme Je s námi uprostřed našich bolestí, smutků, našich depresí a zármutku. Je s námi uprostřed nucené samoty. To všechno na sebe vzal ... Ten, jehož nezastavila ani kámen na jeho hrobě, žije ... a přichází s Božím pokojem i do našich strachem uzamčených pokojíků ...

Proto se už nemusíme bát. Pán je s námi.

Jako modlitbu poslechněme první a poslední sloku písně 667
z dodatku EZ: *Vítězi k poctě zpívejme, velebme jej hned z rána,
v radosti spolu slavme dnes den vzkříšeného Pána. Proniká temnem
světla svit, bázeň zahání víra. Tvé jméno chválí Boží lid, ó Tvůrce
všehomíra. Radujme se, veselme se, chválu vzdávejme.*

A spojme se slovy společné modlitby:

Otče náš,

který jsi v nebesích,

posvěť se jméno tvé,

přijď království tvé, buď vůle tvá,

jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes

a odpusť nám naše viny

jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuved' nás v pokušení,

ale zbav nás od zlého,

neboť tvé je království, moc i sláva, na věky.

Amen